Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ.χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 6,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα παρηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 15ος — *Ἐν Ἀθήναις, 23 Αὐγούστου 1908* — *Ἔτος 30ὸν.—Ἀριθ. 39*

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ις'. *(Συνέχεια)*

Τὴν νύκτα τῆς 13 πρὸς τὴν 14 Ἀπριλίου, ὁ Δημήτριος Νικολὲφ καὶ ὁ Πὸς εἶχαν φθάσῃ εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ *Σπασμένου Σταυροῦ*.

Ἰδὼν τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ Πός, ὁ κάπηλος τοῦ ὁποίου αἱ ἐργασίαι ἐπήγαιναν πολὺ ἄσχημα πρὸ καιροῦ, συνέλαβε τὸ σχέδιον νὰ κλέψῃ τὸν τραπεζιτικὸν ὑπάλληλον. Ναὶ μὲν ἡ φρόνησις τῷ ἐπέβαλλε νὰ μείνῃ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἄλλου ταξειδιώτου, ὁ ὁποῖος εἶχε δηλώσῃ ὅτι θὰ ἔφευγε κατὰ τὰς τέσσαρας τῆς πρωΐας· ἀλλά, μὴ δυνηθεὶς νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀνυπομονησίαν του, κατὰ τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Πός, νομίζων ὅτι δὲν θὰ ἠκούετο ἀπὸ κανένα.

Ὁ Πὸς δὲν ἐκοιμᾶτο, καὶ ἀνεκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης του, φωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ φανοῦ τοῦ Κρόφφ. Ὁ κάπηλος, ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελε παρὰ νὰ κλέψῃ, ἀποκαλυφθείς, ὥρμησε κατὰ τοῦ δυστυχοῦς καὶ μὲ τὸ ἐγχειρίδιον τὸ ὁποῖον ἔφερεν εἰς τὴν ζώνην, — συνηθικὸν ἐγχειρίδιον μὲ δακτύλιον μεταξὺ λεπίδος καὶ λαβῆς, — τὸν ἐφόνευσε, πλήξας αὐτὸν εἰς τὴν καρδίαν.

Ἠρευνήθη τότε τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ Πός. Περιεῖχε δεκαπέντε χιλιάδας ρούβλια εἰς χαρτονομίσματα τῶν ἑκατὸν ρουβλίων ἕκαστον.

Ἀλλὰ ποία βλασφημία ἐξέφυγεν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Κρόφφ, ὅταν, εἰς τὸ ἴδιον χαρτοφυλάκιον, ἀνεῦρε μίαν σημείωσιν μὲ τὰς λέξεις:

«Κατάλογος τῶν ἀριθμῶν τῶν χαρτονομισμάτων, τοῦ ὁποίου ἀντίγραφον εὑρίσκεται εἰς χεῖρας τῶν κκ. Ἀδελφῶν Γιοχάουζεν.»

Ἦτο τοῦτο προφυλακτικὸν μέτρον, τὸ ὁποῖον πάντοτε ἐλάμβανεν ὁ Πός, ὁσάκις μετέβαινε νὰ ἐνεργήσῃ πληρωμὴν διὰ λογαριασμὸν τῆς Τραπέζης.

Ὥστε τὰ χαρτονομίσματα ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων εἶχον κρατήσῃ τοὺς ἀριθμούς, ὁ Κρόφφ δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ τὰ κυκλοφορήσῃ χωρὶς κίνδυνον νὰ συλληφθῇ!.. Εἰς τίποτε δὲν θὰ τὸν ὠφελοῦσεν ἡ διαπραχθεῖσα δολοφονία!..

Τότε συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ ἐνοχοποιήσῃ τὸν ταξειδιώτην, ὁ ὁποῖος ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον. Ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ καπηλεῖον, ἔκαμε τὰ ξύσματα ἐκεῖνα ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ τοίχου τοῦ πρώτου παραθύρου, παρεβίασε τὰ παραθυρόφυλλα τοῦ δευτέρου μὲ ἕνα συνδαυλιστῆρα, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Λυσσῶν ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι τὰ χαρτονομίσματα ἐκεῖνα θὰ ἦσαν ἄχρηστα εἰς τὰς χεῖράς του, καὶ ὄχι μόνον ἄχρηστα ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνα, συνέλαβε τότε τὴν ἐγκληματικωτέραν τῶν ἐμπνεύσεων:

Διατί νὰ μὴν εἰσέλθῃ κρυφίως εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ταξειδιώτου καὶ νὰ βάλῃ τὰ χρήματα ἐκεῖνα εἰς τὸ θυλάκιόν του, ἀφαιρῶν τὰ πολλὰ ἢ τὰ ὀλίγα τὰ ὁποῖα θὰ εἶχε βεβαίως μαζί του ἐκεῖνος;

Ὡς γνωρίζομεν τῳόντι, ὁ Δημήτριος Νικολὲφ ἔφερεν εἴκοσι χιλιάδας ρούβλια, τὰ ὁποῖα ἐπρόκειτο νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν Βλαδίμηρον Γιαννώφ. Ἐνῷ λοιπὸν ἐκοιμᾶτο βαθέως, ὁ Κρόφφ ἠρεύνησε τὰ θυλάκιά του καὶ εὗρε τὸ ποσὸν αὐτὸ εἰς χαρτονομίσματα... Δὲν εἶχαν κρατήσῃ βέβαια καὶ αὐτῶν τοὺς ἀριθμούς!.. Ἀφήρεσε λοιπὸν ἐκ τοῦ ὅλου ποσοῦ χαρτονομίσματα ἀξίας δεκαπέντε χιλιάδων, τὰ ὁποῖα ἀντικατέστησε διὰ χαρτονομισμάτων τοῦ τραπεζιτικοῦ ὑπαλλήλου, καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ κανείς. Ἔπειτα, εἰς ἕνα λάκκον, παρὰ τὴν ρίζαν μιᾶς ἐλάτης τοῦ δάσους, ἔκρυψε τὰ χρήματα αὐτά, καθὼς καὶ τὸ ἐγχειρίδιον μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε φονεύσῃ τὸν Πός, καὶ τόσον καλά, ὥστε ἡ ἀστυνομία, μεθ' ὅλας τὰς ἐρεύνας, δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὰ ἀνακαλύψῃ.

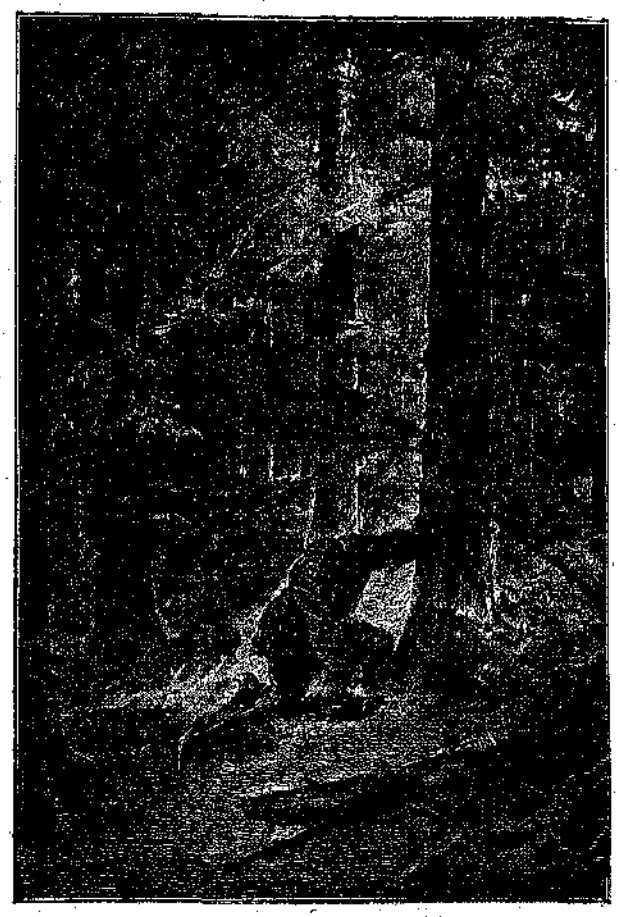

«Παρὰ τὴν ρίζαν μιᾶς ἐλάτης τοῦ δάσους...» (Σ. 305, στ. γ'.)

Τὴν τετάρτην πρωϊνὴν ὥραν, ὁ Δημήτριος Νικολέφ, ἀποχαιρετίσας τὸν κάπηλον, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸν *Σπασμένον Σταυρὸν* διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Περνάου, ὅπου τὸν ἐπερίμενεν ὁ Βλαδίμηρος Γιαννώφ. Ἐννοεῖ κανεὶς τώρα διὰ ποίας καταχθονίου σκευωρίας αἱ ὑπόνοιαι ἔμελλε νὰ στραφοῦν ἐναντίον του καὶ νὰ μεταβληθοῦν μετ' ὀλίγον εἰς βεβαιότητας.

Ὁ Κρόφφ, κάτοχος τῶν χαρτονομισμάτων τοῦ Δημητρίου Νικολέφ, ὁ ὁποῖος οὔτε ἀντελήφθη οὔτε ἠμποροῦσε νὰ ντιληφθῇ τὴν ἀντικατάστασιν, ἦτο εἰς θέσιν νὰ τὰ μεταχειρισθῇ χωρὶς κανένα κίνδυνον. Δὲν τὸ ἔκαμεν ἐν τούτοις εἰμὴ μετὰ μεγίστης προφυλάξεως καὶ μόνον διὰ τὰς ἀπολύτους του ἀνάγκας.

Κατὰ τὴν πρόοδον τῆς ἀνακρίσεως, ἡ ὁποία εἶχεν ἀνατεθῇ εἰς τὸν κ. Κέρστορφ, ὁ Δημήτριος Νικολὲφ ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τοῦ ἐνωμοτάρχου Ἐκ, ὡς ὁ ταξειδιώτης κατὰ τοῦ ὁποίου ἐξ ἀρχῆς ἐστράφησαν αἱ ὑπόνοιαι. Ὁ καθηγητής, ἂν καὶ ἀκοκρούων ἐντόνως τὴν κατηγορίαν, ἠρνήθη νὰ ποκαλύψῃ τὸν σκοπὸν τοῦ ταξειδίου του διὰ νὰ μὴ προδώσῃ τὸν δραπέτην τῆς Σιβηρίας, καὶ βεβαίως θὰ συνελαμβάνετο, ἂν δὲν παρουσιάζετο αὐτὸς ὁ Βλαδίμηρος Γιαννώφ, πιστοποιῶν τὴν ἀθωότητά του.

Βλέπων ὅτι ὁ Νικολὲφ ἀπηλλάσσετο, ὁ Κρόφφ ἤρχισε νὰ φοβῆται ὅτι αἱ ὑπόνοιαι θὰ ἐστρέφοντο τώρα ἐναντίον του. Ἂν καὶ ἐπιτηρούμενος πάντοτε ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν εἰς τὸ καπηλεῖόν του, κατώρθωσε ἐν τούτοις νὰ προπαρασκευάσῃ νέαν σκευωρίαν, ἡ ὁποία, κατὰ τὴν ἰδέαν του, θὰ ἦτο ἱκανὴ νὰ περιπλέξῃ ἐκ νέου τὸν καθηγητὴν καὶ νὰποδείξῃ ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ δράστης τοῦ ἐγκλήματος. Καὶ ἀφοῦ ἔκαυσεν ἐν τῶν κλοπιμαίων χαρτονομισμάτων, τὸ ὁποῖον ἔβαψε πρῶτα μὲ αἷμα, διατηρήσας μόνον ἓν μικρὸν τεμάχιον, κατώρθωσε, τὴν νύκτα, νὰνέλθῃ ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ καπηλείου καὶ νὰ ρίψῃ τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο διὰ τῆς καπνοδόχου εἰς τὴν ἑστίαν τοῦ δωματίου, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε διανυκτερεύσῃ ὁ Νικολέφ, καὶ ὅπου ἀνευρέθη τὴν ἑπομένην.

Μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ νέου αὐτοῦ τεκμηρίου, ὁ Νικολέφ, ὡς γνωρίζομεν, ἀνεκρίθη καὶ πάλιν· ἀλλὰ γνωρίζομεν ἐπίσης ὅτι ὁ κ. Κέρστορφ, ὁ ὁποῖος κατὰ βάθος δὲν ἠμποροῦσε νὰ πεισθῇ, μὲ ὅλα αὐτά, ὅτι ὁ καθηγητὴς ἦτο ὁ δράστης, δὲν ἔσπευσεν οὔτε τώρα νὰ διατάξῃ τὴν σύλληψίν του.

Ὁ Κρόφφ, εἴπερ ποτε ἀνήσυχος, ἐμάνθανε πάντοτε τί ἔλεγαν οἱ ὑπερασπισταὶ τοῦ Νικολέφ, οἱ ὁποῖοι κατηγόρουν τώρα τὸν Κρόφφ, καὶ ἐβεβαίοναν ὅτι αὐτὸς ἐδολοφόνησε τὸν Πός, καὶ αὐτὸς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ταξειδιώτου, διὰ νὰ ἐνοχοποιηθῇ ὁ ἀθῶος, ἐτοποθέτησεν εἰς τὸ δωμάτιόν του τὸν συνδαυλιστῆρα, καὶ αὐτὸς ἀνέμιξε μὲ τὴν στάκτην τῆς ἑστίας τὸ τεμάχιον τοῦ χαρτονομίσματος, τὸ ὁποῖον δὲν παρετηρήθη κατὰ τὴν πρώτην ἔρευναν. Ἐκ τούτου ἕπεται ὅτι πᾶν ὅ,τι ἐκέρδιζεν εἰς τὴν ὑπόθεσιν ὁ Νικολέφ, τὸ ἔχανεν ὁ Κρόφφ. Ἐν τούτοις ἐπερίμενεν, ἤλπιζεν ἀκόμη ὅτι ἡ ἐμφάνισις τῶν κλοπιμαίων χαρτονομισμάτων θὰ ἔπειθεν, ὁριστικῶς αὐτὴν τὴν φοράν, ὅτι δολοφόνος καὶ κλέπτης ἦτο ὁ Νικολέφ· ἀλλ' ὁ Βλαδίμηρος Γιαννὼφ, εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὁποίου εὑρίσκοντο, δὲν εἶχε λάβῃ ἀκόμη τὴν ἀνάγκην νὰ τὰ μεταχειρισθῇ.

«Τὴν τετάρτην πρωϊνὴν ὥραν...» (Σελ. 306, στ. α'.)

Τέλος ὁ Κρόφφ ἐνόησεν ὅτι ἔμελλε νὰ συλληφθῇ, ἡ δὲ σύλληψις θὰ ἦτο ἡ καταστροφή του. Ὤ, ἐὰν ἐγνώριζεν ὅτι τὴν 14 Μαΐου τὰ κλοπιμαῖα χαρτονομίσματα θὰ περιήρχοντο εἰς χεῖρας τῶν ἀδελφῶν Γιοχάουζεν καὶ θἀνεγνωρίζοντο τότε ὡς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐκλάπησαν ἀπὸ τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ Πός,— πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο ἡ τελειωτικὴ καταδίκη τοῦ Νικολέφ, — ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ τὸ γνωρίζῃ αὐτό, βεβαίως δὲν θὰ συνελάμβανε τὴν σατανικὴν ἰδέαν νἀπαλλαχθῇ ἀπὸ τὸ πρῶτον ἔγκλημα διαπράττων δεύτερον!

Δὲν τὸ ἔμαθεν ὅμως, ἢ μᾶλλον τὸ ἔμαθεν ἀφοῦ διέπραξε καὶ τὸ δεύτερον αὐτὸ ἔγκλημα. Ἦτο ἐλεύθερος ἀκόμη, ἐλεύθερος νὰ μεταβαίνῃ εἰς τὴν Ρίγαν, ὅπου συχνὰ ἐκαλεῖτο ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ. Μετέβη καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καί, ἀποφασισμένος νὰ φονεύσῃ τὸν Νικολέφ, διὰ νὰ πιστευθῇ ὅτι ηὐτοκτόνησεν ἕνεκα τύψεων συνειδήσεως, ἐνήδρευε περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου εἰς τὰ πέριξ τῆς οἰκίας τοῦ καθηγητοῦ.

Αἱ περιστάσεις τὸν ηὐνόησαν. Εἶδεν ἐξερχόμενον τὸν Νικολέφ, ἐξορμῶντα μᾶλλον ὡς τρελλόν, μετὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην σκηνὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Βλαδιμήρου, ἐνώπιον τοῦ υἱοῦ του καὶ τῆς κόρης του. Τὸν ἠκολούθησεν εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ ἐκεῖ, εἰς τὸν ἔρημον δρόμον, τὸν ἐκτύπησε μὲ τὸ ἴδιον ἐγχειρίδιον, μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε κτυπήσῃ καὶ τὸν Πός, καὶ τὸ ἀφῆκε πλησίον του.

Ποῖος ἠμποροῦσε τώρα νἀμφιβάλλῃ, ὅτι ὁ Δημήτριος Νικολέφ, τρομάξας ἀπὸ τὴν τελευταίαν ἀνακάλυψιν τῶν κλοπιμαίων χαρτονομισμάτων, ηὐτοκτόνησε, καὶ ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ πραγματικὸς δολοφόνος τοῦ καπηλείου τοῦ *Σπασμένου Σταυροῦ*; . . Κανείς! Καὶ τὸ νέον τοῦτο ἔγκλημα θὰ εἶχε διὰ τὸν δράστην του τὸ καλὸν ἀποτέλεσμα τὸ ὁποῖον αὐτὸς ἐπερίμενεν . . .

Οὕτως ἡ ἀνάκρισις ἐπὶ τῆς μυστηριώδους ὑποθέσεως ἐθεωρήθη ὡς λήξασα, ὁ δὲ Κρόφφ, ἀπαλλαχθεὶς πάσης ὑπονοίας— ἂν ὄχι καὶ πάσης τύψεως,— θὰ ἠδύνατο τοῦ λοιποῦ νὰ ζήσῃ ἡσύχως, ἀπολαμβάνων τὸν καρπὸν τῆς διπλῆς δολοφονίας. Διότι, τὰ χαρτονομίσματα τὰ ὁποῖα εἶχεν εἰς τὴν κατοχήν του καὶ τῶν ὁποίων δὲν ἐγνώριζαν τοὺς ἀριθμούς, ἦσαν ἐκεῖνα διὰ τῶν ὁποίων εἶχεν ἀντικαταστήσῃ τὰ ἐπικίνδυνα χαρτονομίσματα τοῦ Πός, φυσικὰ δὲ ἠμποροῦσε νὰ τὰ μεταχειρισθῇ, χωρὶς νὰ ἐκτεθῇ εἰς κανένα κίνδυνον.

Ἀλλὰ ὁ Κρόφφ δὲν ἐχάρη διὰ πολὺν καιρὸν τὰ κέρδη τῶν ἐγκλημάτων του. Τὴν προτεραίαν, προσβληθεὶς ὑπὸ ἀποπληξίας καὶ τρομάξας εἰς τὴν προσέγγισιν τοῦ θανάτου, ὑπηγόρευσε τὴν ἐξομολόγησίν του εἰς τὸν ἱερέα, τὸν παρεκάλεσε νὰ τὴν δημοσιεύσῃ καὶ τῷ ἐνεχείρισεν, ἀνέπαφον σχεδόν, τὸ κλοπιμαῖον χρῆμα, τὸ ὁποῖον ἀνῆκε νομίμως εἰς τὸν Βλαδίμηρον Γιαννώφ.

Ἡ ἀποκατάστασις τοῦ Δημητρίου Νικολὲφ ὑπῆρξε πλήρης. Ἀλλ' ὁποία ἡ λύπη τοῦ υἱοῦ του, τῆς κόρης του, τῶν φίλων του, διότι ἡ ἀποκατάστασις αὐτὴ ἐπήρχετο τόσον ἀργά; ἀφοῦ πλέον ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος ἐκοιμήθη τὸν αἰώνιον ὕπνον τοῦ τάφου!..

Οὕτως ἐτελείωσε τὸ πολύπλοκον καὶ περιπετειῶδες αὐτὸ δρᾶμα, μοναδικὸν εἰς τὰ δικαστικὰ χρονικὰ τῶν Βαλτικῶν Ἐπαρχιῶν,—οὕτω διελευκάνθη τὸ Μυστηριῶδες Ἔγκλημα.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΖΑΚΥΝΘΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΥΚΛΟΦΟΡΕΙ αὐτὰς τὰς ἡμέρας μία εἰκονογραφημένη διαφήμισις τῆς ἐκδρομῆς, τὴν ὁποίαν διοργανόνει ὁ Σύλλογος τῶν ἐν Ἀθήναις Ζακυνθίων διὰ τὴν Ζάκυνθον. Οἱ εὐτυχεῖς ἐκδρομεῖς θἀναχωρήσουν μὲ ἰδικόν των ἀτμόπλοιον ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ τὸ ἑσπέρας τῆς Παρασκευῆς. Θὰ φθάσουν εἰς τὴν Ζάκυνθον τὸ Σάββατον τὸ πρωί. Θὰ μείνουν ἐκεῖ ἕως τὴν Δευτέραν, θἀπολαύσουν τὴν τριήμερον πανήγυριν τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, θὰ ἐπισκεφοῦν τἀξιοθέατα τῆς πόλεως καὶ τὰς μαγευτικὰς ἐξοχὰς τῆς νήσου, καὶ ἐπιβαζόμενοι τὸ ἑσπέρας, θὰ εἶνε εἰς τὸν Πειραιᾶ τὴν Τρίτην.

Τί κρῖμα ποῦ δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν αἱ ἐργασίαι μου νὰ λάβω μέρος εἰς τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἐκδρομήν! Νοερῶς ὅμως παρακολουθῶ τοὺς ἐκδρομεῖς καὶ ἀφυπνίζονται αἱ ζωηρότεραι παιδικαί μου ἀναμνήσεις. Ἡ Ζάκυνθος εἶνε ἡ πατρίς μου. Τὴν πανήγυριν αὐτὴν τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, τὴν ὁποίαν πηγαίνουν νὰ ἰδοῦν οἱ ἐκδρομεῖς τοῦ Συλλόγου, πολλάκις τὴν εἶδα κατὰ τὴν παιδικὴν καὶ νεανικήν μου ἡλικίαν. Καὶ χωρὶς τὴν εἰκονογραφημένην διαφήμισιν, ἡ ὁποία ἐκθειάζει τὰς φυσικὰς καλλονὰς τῆς Ζακύνθου, τὴν φιλοξενίαν τῶν κατοίκων της καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν θρησκευτικῶν ἑορτῶν της, καὶ χωρὶς τὴν ἐκδρομὴν αὐτὴν ποῦ μὲ λυπεῖ διότι δὲν λαμβάνω μέρος, πάλιν ὁ νοῦς μου, αὐτὰς τὰς ἡμέρας, θὰ ἐπετοῦσε πρὸς τἀγαπημένα παράλια τῆς γενεθλίου, καὶ πάλιν θὰ ἔβλεπα μὲ τὰ ψυχικὰ μάτια— γλυκὺ θέαμα!—τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἄμμου, τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου, τὸ πανύψηλον κωδωνοστάσιον, καὶ τὴν μυριάνθρωπον λιτανείαν τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου, ἐκχυνομένην μεγαλοπρεπῶς πρὸς τὴν εὐρεῖαν παράλιον λεωφόρον, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῶν κωδώνων καὶ ὑπὸ τὰς βροντὰς τῶν τηλεβόλων τοῦ στόλου...

Ἡ λιτανεία αὐτὴ τελεῖται εἰς τὴν Ζάκυνθον δύο φορὰς τὸν χρόνον: τὴν 17 Δεκεμβρίου καὶ τὴν 24 Αὐγούστου. Ἡ πρώτη εἶνε ἡ ἐπέτειος τοῦ θανάτου τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, ἡ δευτέρα ἡ τῆς μετακομιδῆς τοῦ ἱεροῦ του Λειψάνου εἰς τὴν πατρίδα του Ζάκυνθον. Διότι ζακύνθιος ἦτο ὁ Διονύσιος Στιγοῦρος, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Αἰγίνης, ὁ ἀγαθὸς καὶ ἀρετὸς αὐτὸς κληρικὸς τοῦ ΙΖ' αἰῶνος, ὁ ἅγιος ἄνθρωπος, ὁ ἐκλεκτὸς καὶ φίλος τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἡγίασε μετὰ θάνατον τὸ ἀγνόν του σῶμα καὶ τῷ ἔδωσε τὴν δύναμιν νὰ διατηρῆται ἀνέπαφον καὶ εὐωδιάζον μέχρι σήμερον, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ὁ Ἅγιος Διονύσιος ἀπέθανεν εἰς τὴν μονὴν τῶν Στροφάδων—νησῖδος πλησίον τῆς Ζακύνθου, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑπάρχει ἀκόμη ἡ μονή,—καὶ ἐκεῖθεν, ὡς εἴπαμεν, τὸ λείψανόν του μετεκομίσθη εἰς τὴν Ζάκυνθον, ὅπου ἐπὶ τριακόσια τώρα ἔτη εἶνε τὸ καύχημα καὶ τὸ προσκύνημα τῶν εὐσεβῶν ζακυνθίων, καὶ τῶν κατ' ἔτος συρρεόντων ἐκεῖ, χάριν τῶν ἑορτῶν, πολυαρίθμων ξένων. Φυλάσσεται εἰς τὸν φερώνυμον ναόν, τὸν πλουσιώτατον εἰς ἀναθήματα, μέσα εἰς χρυσῆν, λιθοκόλλητον καὶ ὐαλόφραγκτον θήκην, ἀποτεθειμένην εἰς μεγάλην καὶ περίτεχνον ἀργυρᾶν λάρνακα. Τὰς συνήθεις ἡμέρας οἱ προσκυνηταὶ ἀσπάζονται ἔξωθεν τὴν λάρνακα. Ἀλλὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἑορτῆς, τὸ ἅγιον Λείψανον στήνεται ὄρθιον ἐντὸς τῆς χρυσῆς του θήκης εἰς τὴν δεξιᾶ θύραν τοῦ Ἱεροῦ, καὶ οἱ προσκυνηταὶ γονατίζουν καὶ ἀσπάζονται τοὺς σεπτοὺς πόδας τοῦ Ἁγίου μὲ τὰς χρυσοκεντήτους ἐμβάδας, αἱ ὁποῖαι ἀνανεοῦνται κατ' ἔτος, τὰ δὲ τεμάχια τῶν παλαιῶν διανέμονται εἰς τοὺς χριστιανοὺς ὡς φυλακτά.

Εἶνε περίεργον ὅτι καθεμία ἀπὸ τὰς τρεῖς μεγάλας νήσους τοῦ Ἰονίου ἔχει τὸν προστάτην της Ἅγιον καὶ διατηρεῖ, ὡς ἀνεκτίμητον θησαυρόν, τὸ ἅγιον λείψανόν του: ἡ Κέρκυρα τὸν Ἅγιον Σπυρίδωνα, ἡ Κεφαλληνία τὸν Ἅγιον Γεράσιμον καὶ ἡ Ζάκυνθος τὸν Ἅγιον Διονύσιον. Ἀλλ' ἡ λαμπρότης τῶν ἐν Ζακύνθῳ ἑορτῶν τοῦ Ἁγίου, δύο φορὰς τὸ ἔτος—τὸν Δεκέμβριον, ὡς εἴπαμεν, καὶ τὸν Αὔγουστον,—ὑπερβαίνει κατὰ πολὺ τὴν λαμπρότητα τῶν ἑορτῶν, ὄχι μόνον τῶν ἄλλων νήσων, ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Διότι οἱ Ζακύνθιοι εἶνε φύσει φιλέορτοι καὶ εἰξεύρουν νὰ κάμνουν τὰς ἑορτάς των κατὰ τρόπον πράγματι θαυμάσιον. Μοναδικὴ προπάντων εἶνε ἡ τάξις καὶ ἡ σεμνότης τῶν ἀκολουθιῶν των καὶ τῶν λιτανειῶν. Ἡ δὲ ὡραία καὶ γλυκυτάτη ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ των, ὁ πλοῦτος τῶν ἐκκλησιῶν των — ἄμφια, σκεύη, λάβαρα, σημαῖαι, κλπ.— καὶ ἡ πληθὺς τῶν ἠδυλάλων κωδωνοστασίων των, τοῖς ἐπιτρέπουν νἀναπτύσσουν πᾶσαν λαμπρότητα. Κάθε λιτανεία εἰς τὴν Ζάκυνθον, ἀλλὰ προπάντων ἡ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, εἶνε πραγματικῶς θέαμα ἀλησμόνητον.

Ἂν ἡ ἐκδρομὴ τοῦ Συλλόγου τῶν Ζακυνθίων, ἡ ὁποία πρώτην φορὰν γίνεται ἐφέτος, ἐπιτύχῃ, θὰ συστηματοποιηθῇ καὶ θὰ γίνεται κάθε χρόνον, κάθε Αὔγουστον. Σᾶς συνιστῶ νὰ τὸ ἔχετε ὑπ' ὄψει οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Πειραιεῖς· διότι θὰ εἶνε καλὴ εὐκαιρία νὰ ἐπισκεφθῆτε κάποτε καὶ σεῖς ἀνέτως καὶ σχεδὸν ἀνεξόδως τὴν φημισμένην Ζάκυνθον καὶ νὰ παρευρεθῆτε εἰς μίαν τῶν ὡραιοτέρων πανηγύρεων τῆς Ὀρθοδοξίας, λαμβάνοντες μέρος εἰς τὴν ἐκδρομήν. Ὁ ναῦλος δὲν θὰ στοιχίζῃ παρὰ 15 δραχμὰς— Α' θέσις — μετ' ἐπιστροφῆς κατ' ἄτομον. Ὥστε μὲ μικρὰν δαπάνην κάμνετε ἕνα μεγάλο σχετικῶς ταξεῖδι καὶ βλέπετε καὶ μανθάνετε πολλά. Εἶνε ὡραῖον τὸ σύστημα αὐτὸ τῶν ἐκδρομῶν, τὸ ὁποῖον τὰ τελευταῖα αὐτὰ ἔτη ἤρχισε νὰ εἰσάγεται καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Εἰς ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον, οἱ ἄνθρωποι, ὅσοι δὲν εἶνε Κροῖσοι, ταξειδεύουν οὕτω καθ' ὁμίλους. Εἶνε μεγάλη διασκέδασις καὶ συγχρόνως μεγάλη οἰκονομία. Σιγὰ-σιγά, βλέπετε, ἀρχίζομεν νὰ ἐννοοῦμεν καὶ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὰ μεγαλήτερα θαύματα τὰ κατορθόνει ἡ σύμπνοια, ἡ σύμπραξις, ὁ συνεταιρισμός. . .

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΡΟΖΑ

ΣΚΗΝΗ Ι'. *(Συνέχεια)*

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ, *ξεδιπλώνουσα τὸ χαρτὶ ποῦ ἐκρατοῦσε:*— Ἡ ἀπόδειξις; ἰδού... Τὸ γράμμα τῆς θείας της!.. *(μὲ πικρὰν εἰρωνίαν:)* Αὐτὴ ἡ θεία εἶνε ἁπλούστατα . . . παραμάνα!

ΔΙΣ ΡΟΖΑ :—Παραμάνα;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ : — Μάλιστα, παραμάνα. Θεία δὲν ὑπάρχει. Ἔπρεπε νὰ τὸ εἴχατε ἐννοήσῃ.

ΔΙΣ ΡΟΖΑ : — Μὰ γιατί! Μία θεία εἶνε πιὰ τόσο μυθικὸν πρόσωπον, σὰν ἕνας δράκος ἢ μιὰ νεράϊδα;!

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ :—Ὤ, τυφλὴ ἐμπιστοσύνη!.. Ἐπιτέλους ἔχω τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ψεύδους!

ΔΙΣ ΡΟΖΑ :—Ποῦ τὴν ηὕρατε;

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ :—Ἔξω στὸ διάδρομο... Τὸ γράμμα ἐξεῖχε ἀπὸ τὴν τσέπη τῆς ποδιᾶς της . . . Τὸ ἐ... τὸ ἐσήκωσα ἀπὸ κάτω . . . *(Καθ' ἑαυτήν:)* Δηλαδή, τὸ ἐτράβηξα λιγάκι . . . *(Δυνατά:)* Ἄμα βγῆκα ἔξω, τὸ διάβασα κάτω ἀπὸ τὸ φανάρι . . . καὶ νά με, ἐγύρισα ἀμέσως.

ΔΙΣ ΡΟΖΑ : —Μὰ γιατὶ ἡ Οὐρανία νὰ ἔχῃ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ παραμάνα;

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ:—Γιατί, ἁπλούστατα, εἶνε παντρεμένη, καὶ ἔχει καὶ παιδιά...

ΔΙΣ ΡΟΖΑ :—Μοῦ φαίνεται πῶς ὀνειρεύομαι!

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ, *δίδουσα πρὸς αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν* :—Διαβάστε! Εἶνε φῶς φανερόν!.. Ἡ κυρία παραμάνα γυρεύει τὸ μηνιάτικό της... Ἀπὸ μιὰ φράσι της φαίνεται ὅτι ὁ σύζυγος ἀπέθανε...Φοβερίζει ὅτι θἀφίσῃ τὸ παιδί...

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, *ἀναγινώσκουσα ἐν ταρα-*

χῆ :—Καὶ ὅμως ναί, εἶνε ἀλήθεια . . .

ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ, *θριαμβευτικῶς :* — Τὰ βλέπετε ; !

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, *λικνίζουσα μηχανικῶς τὸ φορεματάκι ἐπὶ τῶν γονάτων της :*— Σύζυγον !.. παιδί !.. παραμάνα !.. Ἐγὼ ποῦ τὴν ἐνόμιζα ἀνύπανδρη. ἐλεύθερη, μόνη στὸν κόσμο μὲ μιὰ θεία μακρυνή!..

ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗΑ :—Νὰ τὴν διώξετε !

ΔΙΣ ΡΟΖΑ :—Θὰ τὴν ἀλλάξω . . . γωρὶς ἄλλο.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ, *ἐπιμένουσα :* — Νὰ τὴν διώξετε !..Σᾶς εἶπε ψέμματα, ναὶ ἢ ὄχι ;

ΔΙΣ ΡΟΖΑ :—Ἀλλοίμονο, ναί!

ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ : — Φανῆτε λοιπὸν γυναῖκα μὲ θέλησι ! φανῆτε ἀμείλικτη!

ΔΙΣ ΡΟΖΑ :— Θὰ τῆς μιλήσω μπροστά σας.

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ :—Χμ ! *(Καθ' ἑαυτήν :)* Ἐγὼ τῆς 'πῆρα τὸ γράμμα...Καλλίτερα νὰ μὴ φανῶ...*(Δυνατά :)* Ὄχι δὲν

«Καὶ ὅμως εἶνε ἀλήθεια...» (Σελ. 308, στ. α΄.)

ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ἐπηρεάσω... δὲν θέλω νὰ ὑποθέσῃ ἡ Οὐρανία σας... *(Κυττάζουσα τὸ δουλάπι, ἀνοικτὸν ἀκόμη :)* Προτιμῶ νὰ κρυφθῶ ἐκεῖ μέσα. *(Εἰσέρχεται εὐθὺς εἰς τὸ δουλάπι καὶ βγάζει τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὴν θύραν, τὴν ὁποίαν κρατεῖ μισοανοικτήν :)* Εἶμαι ἀόρατος καὶ παροῦσα!..Νὰ δείξετε θάρρος, δεσποινίς, καὶ σταθερότητα... Σιδερένιο χέρι...σὲ βελουδένιο γάντι, ἂν ἐπιμένετε !

ΔΙΣ ΡΟΖΑ :—Μείνετε ἥσυχη ! *(Κτυπᾷ τὸ κουδοῦνι.)*

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ, *κρυμμένη,* ΟΥΡΑΝΙΑ.

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, *προσλαμβάνουσα σοβαρότατον ὕφος :*—Πλησίασε... πιὸ κοντά...ἐκεῖ...στάσου. *(Τὴν τοποθετεῖ εἰς τὸ φῶς. Τὸ δουλάπι, εἰς τὸ ὁποῖον εἶνε κρυμμένη ἡ Κα Λεμονῆ, πρέπει νὰ εὑρίσκεται ὄπισθεν τῆς Οὐρανίας καὶ ἀπέναντι τῆς Δεσποινίδος Ρόζας.)*

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, *παρουσιάζουσα ἔξαφνα πρὸς τὴν Οὐρανίαν τὴν ἐπιστολήν :*— Οὐρανία, τὸ γνωρίζεις αὐτό ;

ΟΥΡΑΝΙΑ, *φέρουσα ζωηρῶς τὴν χεῖρα εἰς τὴν τσέπην τῆς ποδιᾶς της :*— Ἄ ! . . τὸ γράμμα μου ! . . *(Στηρίζεται εἰς ἓν ἔπιπλον διὰ νὰ μὴ πέσῃ.)*

ΔΙΣ ΡΟΖΑ : — Μάλιστα. Τὸ γράμμα σου...Περιττὸν νὰ τ' ἀρνηθῆς... Γνωρίζω τὰ πάντα...Μὲ ἠπάτησες...μ' ἐγέλασες...

ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ, *βγάζουσα τὸ κεφάλι της καὶ ὑπαγορεύουσα εἰς τὴν Δδα Ρόζαν:*—'Αναισχύντως !..

ΟΥΡΑΝΙΑ, *σηκόνουσα τὴν ποδιά της καὶ σκουπίζουσα τὰ μάτια της :*—Κυρία μου... μὴ μὲ διώξετε . . . Σᾶς εἶπα ψέμματα, ναί... Ἢ καλλίτερα, δὲν σᾶς εἶπα ὅλη τὴν ἀλήθεια . . . Εἶμαι χήρα κ' ἔχω ἕνα κοριτσάκι...

ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ, *βγάζουσα τὸ κεφάλι της,θριαμβευτικῶς:*—'Α!..'Επιτέλους!

ΟΥΡΑΝΙΑ, *μὲ μητρικὴν ὑπερηφάνειαν, παραφερομένη:*— Ἕνα πολὺ ὡραῖο κοριτσάκι... Ὅταν παρουσιάσθηκα ἐδῶ νὰ μὲ πάρετε, εἶχα σηκωθῆ ἀπὸ μεγάλη ἀρρώστεια...καὶ πολλοὺς μῆνες ἤμουν χωρὶς ἐργασία...Μ' ἐρωτούσατε ἕνα σωρὸ πράγματα, καὶ εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ ἀναντᾶτε μένη σας εἰς αὐτά...Ἐγὼ πάλι δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν εἶν' ἐτσι..Σᾶς ἄφηνα νὰ λέτε καὶ μὲ τὴ σιωπή μου τὰ παραδεχόμουν...Τί νὰ κάμω ! Εἶχα τόση ἀνάγκη νὰ μπῶ τέλος πάντων ς ἕνα σπίτι...νὰ κερδίσω κάτι τι...γιὰ νὰ ἀναθρέψω τὴ Μαρίκα μου . . . Χρωστοῦσα στὴν παραμάνα . . . ἡ κυρία τὰ ξέρει τώρα...*(Δείχνει τὸ γράμμα.)* Πρὸ ὀλίγου ἔλαβα αὐτὸ τὸ γράμμα...Μ' ἔκαμε ἄνω-κάτω...Πάντα ὅμως εἶχα τὴν ἐλπίδα μου πῶς θὰ μποροῦσα νὰ ἡμερώσω τὴν παραμάνα...νὰ τῆς στείλω τὸ πρωτό μου μηνιάτικο... νὰ πιάσῃ στὸ χέρι της λίγα λεπτὰ καὶ νὰ ἡσυχάσῃ..."Αν ὅμως δὲν μὲ θέλετε πιὰ στὸ σπίτι σας, τί θὰ γίνῃ ἡ Μαρίκα μου ;...Τὸ καϊμένο μου τὸ ἀγγελάκι...δὲν εἶνε ἀκόμα οὔτε ἑνὸς χρόνου... Ἄ ! τί χαριτωμένο ποῦ ἦταν τὴν τελευταία φορὰ ποῦ τὸ εἶδα!..

ΔΙΣ ΡΟΖΑ :—Τὴν τελευταία φορὰ ποῦ πῆγες... στὴ θειά σου. Καλὰ τὰ λὲς τὰ ψέμματα !

ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ, *ὡς ἄνω :* — Ἐξακολουθήσατε ! ἐξακολουθήσατε !

ΟΥΡΑΝΙΑ, *τοπεινοῦσα τὴν κεφαλήν :* — Δὲν ἠθέλατε στὸ σπίτι σας ὑπηρέτρια πανδρεμμένη, μὲ παιδιά... γιατὶ ἐφοβόσαστε πῶς θἄχῃ τὸ νοῦ της ἀλλοῦ καὶ δὲν θὰ σᾶς ὑπηρετῇ καλά... Ἐγὼ ὅμως... ἄσχημα σᾶς ὑπηρετοῦσα ;

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, *καταπραϋνομένη :* — Ἄ, ὅσο γε' αὐτό, ναί.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ,*ὡς ἄνω, δυσαρεστημένη:*—Σιδερένιο χέρι... καὶ χωρὶς γάντι!

ΟΥΡΑΝΙΑ, *ἀναλαμβάνουσα θάρρος:*— Δὲν σᾶς περιποιούμουν ὅσο μποροῦσα;...

ΔΙΣ ΡΟΖΑ : — Ναί, ἀλλὰ τώρα πιὰ δὲν σ' ἐμπιστεύομαι. Ὅποιος εἶπε ψέμματα μιὰ φορά, μπορεῖ νὰ ξαναπῇ.

ΟΥΡΑΝΙΑ : — Ποτὲ πιά ! Σᾶς τὸ ὁρκίζομαι ! Κυρία μου, σκεφθῆτε... σκεφθῆτε ὡς αὔριο τὸ πρωί... Πολὺ σᾶς παρακαλῶ... Ἡ νύκτα δίνει καλὲς συμβουλές...

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ, *κάπως δυνατώτερα ἀπὸ πρίν :*—Μὰ τὰ δουλάπια καλλίτερες !... *(Τρυπόνει ἀμέσως καὶ κλείει τὴν θύραν).*

ΟΥΡΑΝΙΑ, *στρεφομένη ζωηρῶς :* — Μοῦ φάνηκε σὰ νὰ μίλησε τὸ δουλάπι. *(Πρὸς τὴν Δα Ρόζαν :)* Τώρα, κυρία μου, καταλαβαίνετε γιατὶ ἔκλαιγα... τὴν ὥρα ποῦ ἔβλεπα τὰ παπουτσάκια, τὰ φουστανάκια καὶ τὰ πουκαμισάκια τοῦ μωροῦ... Μοῦ λέγατε γιὰ τὰ μικρὰ ροδοκόκκινα ποδαράκια... Ὦ νὰ ἐβλέπατε τὰ ποδαράκια καὶ τὰ χεράκια τῆς Μαρίκας μου... καὶ τὸ στοματάκι της τὸ κοραλένιο, τὴν ὥρα ποῦ φωνάζει : μαμά ! μαμά !...

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, *μ' ἐνδιαφέρον, παρασυρομένη :* — Μιλᾷ, μιλᾷ ;

ΟΥΡΑΝΙΑ : — Πῶς ; λέει τὰ λογάκια της. . . Παπαρδελίζει. . . Ἐνὸς χρόνου παιδί, λέει μαμά, μπαμπᾶ, κοκό, ἀτα... Ἂς εἶνε, ἡ κυρία μου δὲν ξέρει ἀπὸ παιδιά.

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, *μελαγχολικῶς :* — Ἀλήθεια. . . ἐγὼ δὲν ξέρω. *(Μένει ὀλίγας στιγμὰς σκεπτική, ρεμβώδης, χωρὶς νὰ προσέχῃ εἰς τὴν ζωηρὰν παντομίμαν τῆς Κας Λεμονῆ, ἡ ὁποία τῇ συνιστᾷ διὰ νευμάτων αὐστηρότητα.)*

ΟΥΡΑΝΙΑ, *μὲ γλυκύτητα :* — Μὰ γι' αὐτό. . . Ἂν ἡ κυρία ἤξευρε... δὲν θὰ συλλογιζόταν ποτὲ νὰ κόψῃ τὸ ψωμί— ὄχι, τὸ γάλα, —ἑνὸς δυστυχισμένου μωροῦ, ὀρφανοῦ!...

ΔΙΣ ΟΥΡΑΝΙΑ : — Καλά, πήγαινε. Θὰ σοῦ ἀναγγείλω ἀργότερα τὴν ἀπόφασίν μου.

(Ἡ Οὐρανία ἐξέρχεται λυπημένη.)

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Henriette Bezançon]

ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΡΑΜΑΓΕΙΡΟΣ ΜΕΓΑΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ J. CHANCEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Εἶπαν διὰ τὴν ἀνώμαλον κατάστασιν, ἡ ὁποία τοὺς εἶχε σηκώσῃ εἰς τὸ ποδάρι, παρεπονέθησαν κατὰ τοῦ καιροῦ, ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ ψυχρὸς ὥστε νὰ διανυκτερεύῃ κανεὶς ἔξω,—καὶ τέλος ὁ οἰκονόμος ἀνέκραξε :

— Μεταβολή !... Γυρίζουμε στὸ παλάτι.

Ὑπακούοντες εἰς τὴν διαταγὴν ταύτην, οἱ ὁδηγοὶ τῶν δύο πρώτων ἁμαξίων ἔκαμαν τὴν στροφήν· τὸ τρίτον ὅμως, ἀδεξίως φαίνεται ὁδηγούμενον ὑπὸ τοῦ Φλανδρίνου, προσέκοψε κατὰ τοῦ ὀγκολίθου, ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο παρὰ τὴν πύλην. Τριγμὸς δυνατὸς ἠκούσθη καὶ τὸ ἁμάξι ἔγυρε μὲ τὸ πλευρόν.

— Στὸ διάβολο ! ἀνέκραξεν ὁ ἁμαξᾶς· ὁ τροχός μου ἔσπασε· ἀδύνατο νὰ προχωρήσω βῆμα.

Προσέτρεξεν ὁ οἰκονόμος, καὶ μετὰ σύντομον συμβούλιον, ἀπεφασίσθη νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ παλάτι μόνον τὰ δύο πρῶτα ἁμάξια, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ νὰ στείλουν ἕνα ἁμαξοπηγὲν διὰ νὰπαλλάξῃ τὴν πύλην ἀπὸ τὸν ἀκίνητον ὄγκον τοῦ τρίτου.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἕνας μικρὸς ἐπαίτης μὲ ἰταλικὴν ἐνδυμασίαν — παληὰν καταμπαλωμένην ὁλοῦζαν καὶ κόκκινον σκοῦφον, —ἐχώθη μέσα εἰς τοὺς ὁμίλους ζητῶν ἐλεημοσύνην μ' ἕνα βιολὶ εἰς τὸ χέρι. Ταὐτοχρόνως ἔφθασαν καὶ αἱ γυναῖκες τῶν γενναίων φρουρῶν τῆς πόλης, φέρουσαι εἰς αὐτοὺς τὸ γεῦμα. Ὅλαι φυσικὰ ἤρχισαν νὰ φλυαροῦν, ἐνῷ τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα εἶχαν πάρῃ μαζί των, ἔτρεχαν τριγύρῳ των.

Ὁ μικρὸς ἐπαίτης ἔπιασε πολὺ γρήγορα φιλίας μὲ τὰ παιδάκια αὐτά, τὰ ὁποῖα εἴλκυσε τὸ βιολί του καὶ ὁ κόκκινος σκοῦφος του. Ἓν ἀπὸ αὐτά, τὸ μεγαλήτερον, ἔξαφνα ἐφώναξε :

— Ἔ, μικρὲ βιολιτζῆ ! τὰ πόδια μας ἐπάγωσαν ἐδῶ χάμω. Δὲν μᾶς παίζεις κάτι τί νὰ χορέψουμε ;

— Εὐχαρίστως ! εἶπεν ὁ Λούλλης.

Καὶ ἤρχισε νὰ παίζῃ τὸν σκοπὸν ἑνὸς λαϊκοῦ χορευτικοῦ ᾄσματος, τὸ ὁποῖον τὰ παιδία ἤρχισαν εὐθὺς νὰ ψάλλουν ἐν χορῷ.

Αἱ μητέρες καταγοητευμέναι ἐπλησίασαν [illegible] καὶ ἀπὸ μερικοὺς πατέρας, ἐπίσης εὐχαριστημένους δι' αὐτὴν τὴν διασκέδασιν.

— Μπράβο, μικρέ, πολὺ ὡραῖα ! εἶπαν πρὸς τὸ παιδίον ἅμα ἐτελείωσε· παῖξέ μας καὶ τίποτε ἄλλο.

Ὁ Λούλλης—βεβαίως τὸν ἀνεγνωρίσατε ! — ἔρριψε λοξὸν βλέμμα πρὸς τὴν θύραν, πλησίον τῆς ὁποίας κατέκειτο τὸ σπασμένον ἁμάξι. Εἶχε πλέον σκοτεινιάσῃ ἐντελῶς.

— Πώ, πώ, καλοί μου φίλοι, ἀπεκρίθη μὲ τὴν θρηνωδεστέραν του φωνήν· δὲν βλέπω πιὰ καθόλου . . . καὶ τὰ δάκτυλά μου εἶνε παγωμένα . . .

— Τότε λοιπὸν ἔμπα εἰς τὸν στρατῶνα, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς· ἐκεῖμέσα δὲν κάνει τόσο κρῦο, καὶ τὰ παιδιὰ θάκοῦνε καὶ θὰ χορεύουν καλλίτερα.

Ὁ Λούλλης ἐδέχθη αὐτὴν τὴν πρόσκλησιν, τὴν ὁποίαν ἐπερίμενε, καὶ εἰσῆλθε.

Εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, ἀτελῶς φωτιζομένην, ἐχόρδισε τὸ βιολί του καὶ ἤρχισε νέον λαϊκὸν ᾆσμα.

—Κι' ἄλλο! κι' ἄλλο! ἐφώναξεν εἰς τὸ τέλος τὸ πλῆθος καταγοητευμένον.

Τώρα τὸ βιολὶ τοῦ Λούλλη ψάλλει μίαν θρηνώδη ρεμβῳδίαν, μίαν *ρομάντσαν*, ἡ ὁποία κάμνει τὸ ἀκροατήριον ν' ἀνατριχιάζῃ ἀπὸ συγκίνησι.

—Κι' ἄλλο! κι' ἄλλο !

Καὶ νά, τώρα ἀρχίζει ἕνα χορόν, ἕνα *μενουέτον*, τόσον ζωηρόν, τόσον χαριτωμένον καὶ τόσον ρυθμικόν, ὥστε ὅλαι αἱ γυναῖκες, μὴ κρατούμεναι πλέον εἰς τὰς θέσεις των, διαγράφουν χορευτικοὺς βηματισμοὺς καὶ ὑποκλίσεις.

— Κι' ἄλλο ! κι' ἄλλο !

Τώρα τὸ βιολὶ παραφέρεται εἰς ἕνα χορὸν ἀκόμη γοργότερον καὶ ζωηρότερον. Αἱ καρδίαι σκιρτοῦν, οἱ πόδες μετακινοῦνται καὶ τὰ ζεύγη ἀρχίζουν νὰ στροβιλίζωνται εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ στρατῶνος, ἡ ὁποία οὐδέποτε εἶχεν ἰδῇ παρομοίαν ἑορτήν. Ὁ ὀξὺς ἦχος τοῦ βιολίου διατρυπᾷ τοὺς τοίχους καὶ φθάνει ἔξω, εἰς τὴν ψυχρὰν νύκτα.

Πλησίον τοῦ ἐγκαταλελειμμένου ἁμαξίου δὲν εὑρίσκονται πλέον παρὰ τέσσαρες μόνον ἄνδρες, τρέμοντες ἀπὸ τὸ ψῦχος.

— Πολὺ ἀνόητοι εἴμεθα, εἶπεν εἷς ἐξ αὐτῶν, νὰ μένουμε καρφωμένοι ἐδῶχάμω, ἐνῷ οἱ σύντροφοι διασκεδάζουν τόσον καλὰ ἐκεῖ-μέσα . . . Τί λέτε, παιδιά ; Δὲν εἶνε ἄδικο αὐτό ; Πᾶμε νὰ πιοῦμε, νὰ ζεσταθοῦμε, καὶ νὰκούσωμε μουσικὴ σὰν τοὺς ἄλλους !

Μόλις οἱ φρουροὶ ἀπεμακρύνθησαν, οἱ ὑπηρέται τοῦ Βασιλέως, οἱ ὁποῖοι ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐπερίμεναν, κρυμμένοι ἐκεῖ κοντά, κατέφθασαν ὁδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ οἰκονόμου.

Εἷς μόνος στρατιώτης ἐφρούρει τὴν πύλην, ἀφῃρημένος καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸ βιολί, τὸ ὁποῖον ἐξηκολούθει νὰ παίζῃ. Εἰς τὴν στιγμὴν ἐδέθη ὁ κακόμοιρος καὶ ἐφιμώθη.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ὑπηρέται, χωρὶς νὰ κάμνουν τὸν παραμικρὸν θόρυβον, ἐπιδιορθώνουν τὸν τροχόν.

Ὁ οἰκονόμος τοὺς βιάζει, ἀνήσυχος :

— Κάμετε γρήγορα!.. Ἂν βγοῦν ἔξω, χαθήκαμε ! . .

'Αλλ' ὄχι ! Ἀπὸ τὴν ἡμιάνοικτον θύραν τοῦ στρατῶνος φθάνουν οἱ ἦχοι κρυσταλλίνης παιδικῆς φωνῆς ἡ ὁποία ψάλλει τὰς στροφὰς ἑνὸς ᾄσματος, ἐνῷ ὅλη ἡ φρουρὰ τὰς ἐπαναλαμβάνει ἐν ἐπωδῷ.

«Ἐδέθη ὁ κακόμοιρος καὶ ἐφιμώθη...» (Σελ. 309, στ. γ΄.)

Κατόπιν ἀντηχοῦν γέλια φαιδρά, ἀτελείωτα. Οἱ ἀστοὶ δὲν σκέπτονται πλέον τίποτε. Εἶνε μεθυσμένοι, ἀληθινὰ μεθυσμένοι ἀπὸ μουσικὴν καὶ ἀπὸ χαράν.

'Αλλ' ἡ φωνὴ βραχνιάζει, ὁ μικρὸς τραγουδιστὴς εἶνε κουρασμένος . . .

— Θάρρος, παιδιά ! Γρήγορα γιατὶ θὰ ἔλθουν ! φωνάζει ὁ οἰκονόμος.

— Κι' ἄλλο ! κι' ἄλλο !

Ἀκόμη ἠχηροτέρα, ἡ φωνὴ ἀκούεται καὶ πάλιν. Τὸ γενναῖον παιδίον κατενίκησε τὴν κούρασίν του καὶ τραγουδεῖ, καὶ παίζει εἰς τὸ βιολί του μίαν μουσικὴν πυρετώδη, ἀγωνιώδη, διαβολικήν ! Ἔπειτα, ἀποτόμως, σταματᾷ ! . .

Ὑπόκωφοι κρότοι, κραυγαί, πλαταγισμοὶ μαστιγίου ἀντηχοῦν.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰφνιδίας σιγῆς, ὁ Λούλλης ὁρμᾷ πρὸς τὴν θύραν καὶ γίνεται ἀφαντος εἰς τὸ σκότος.

Ἀνήσυχοι οἱ ἀστοὶ τὸν ἀκολουθοῦν,

μὲ τὰ φανάρια στὸ χέρι. Εἶνε πολὺ ἀργά!...

Φθάνοντες εἰς τὴν πύλην, δὲν βλέπουν πλέον σπασμένον ἀμάξι, ἀλλὰ διακρίνουν τὸν μικρὸν των βιολιστήν, ὁ ὁποῖος ἀνεβασμένος εἰς ἕνα ἁμάξι γερόν, ὁδηγούμενον ὁλοταχῶς ὑπὸ τοῦ Φλανδρίνου, ἀπομακρύνεται, ἐξαφανίζεται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, ἀπευθύνων πρὸς αὐτοὺς εἰρωνικὸν ἀποχαιρετισμόν.

Καλὰ τὴν ἔπαθαν οἱ Σφενδονῖται — τώρα τὸ βλέπουν! — ἀπὸ τὸν μικρὸν μουσικόν...

* * *

Μετὰ δύο ὥρας, τὸ κατάφορτον ἁμάξι ἔφθανε θριαμβευτικῶς εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀνακτόρου τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ.

Κ' ἐνῷ ἐξεφόρτοναν τὰ ἐνδύματα, τὰ σκεπάσματα, τὰ σκεύη καὶ τὰ ἔπιπλα, ἡ Ἀντιβασίλισσα, περιχαρὴς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκστρατείας, ἐκάλεσε τὸν οἰκονόμον διὰ νὰ μάθῃ ἀπὸ τὸν ἴδιον τὰ καθέκαστα.

Ὁ οἰκονόμος ἔλαβε τὸν Λούλλην ἐκ τῆς χειρός.

— Ἔλα μαζί μου, μικρέ, τῷ εἶπε. Σοῦ ὑποσχέθηκα νἀναφέρω τὴν καλὴν διαγωγήν σου καὶ θὰ τὸ κάμω.

Ἡ Ἄννα ἡ Αὐστριακή, καθημένη εἰς ἐλεεινὴν ψαθίνην καρέκλαν, τὴν ὁποίαν τῆς εἶχε προμηθεύσει ὁ φύλαξ τοῦ ἀνακτόρου, ἐπερίμενε τὸν οἰκονόμον εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ ἰσογείου, ἀμύδρῶς φωτιζομένην ἀπὸ ὀλίγα κηρία καπνίζοντα.

Στρέφων τὰ νῶτα καὶ ἀκκουμβῶν τὴν μύτην του εἰς τὸ γυαλὶ ἑνὸς παραθύρου, ὁ μικρὸς βασιλεύς, δύσθυμος καὶ κακιωμένος, οὔτε κἂν ἐγύρισε νὰ ἴδῃ, ὅταν εἰσῆλθεν ὁ οἰκονόμος μὲ τὸν Λούλλην.

— Κύριε, εἶπεν ἡ Ἀντιβασίλισσα πρὸς τὸν οἰκονόμον, ἠθέλησα νὰ σᾶς εἴπω ἐγὼ ἡ ἰδία πόσον ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης καὶ ἐγὼ εἴμεθα εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκδρομῆς σας, διότι ἐγνωρίζαμεν τὰς δυσκολίας της.

Ὁ οἰκονόμος ὑπεκλίθη ἐνώπιον τῆς Ἀντιβασιλίσσης καὶ τῇ ἔδειξε τὸν Λούλλην.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, εἶπε, θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τῆς παρουσιάσω αὐτὸ τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον εἶνε ἡ μόνη αἰτία τῆς ἐπιτυχίας μου.

Ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας, ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' ἐστράφη, καὶ βλέπων μετ' ἐκπλήξεως τὸ σχεδὸν συνομήλικόν του ἐκεῖνο παιδίον, τόσον ἀλλοκότως ἐνδεδυμένον, ἠρώτησε:

— Ποῖος εἶσαι σύ;

— Μουσικὸς τῆς Μεγάλης Δεσποινίδος, ἀπεκρίθη ὁ Λούλλης.

Ὁ οἰκονόμος διηγήθη τότε τὰς λεπτομερείας του εἰς Παρισίους ταξειδίου καὶ τὸ σχέδιον, τὸ ὁποῖον μὲ τόσην εὐφυΐαν καὶ δεξιότητα συνέλαβε κ' ἐξετέλεσεν ὁ μικρὸς Λούλλης.

Ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ μήτηρ του διεσκέδασαν πολὺ μὲ αὐτὴν τὴν διήγησιν, καὶ ὁ Λουδοβίκος ΙΔ', ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε γελάσῃ ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του εἰς Ἅγιον Γερμανόν, ἐπροχώρησε φαιδρὸς καὶ μειδιῶν πρὸς τὸν Λούλλην.

— Σᾶς εὐχαριστοῦμεν! τῷ εἶπε μὲ τὸ ἡγεμονικὸν ἐκεῖνο ὕφος, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τώρα ἤξευρε νὰ λαμβάνῃ ὁ ἀνήλικος βασιλεύς.

Ἔπειτα ἐπῆρεν ἀπὸ ἕνα τραπέζι ἕνα καραγκιόζην, τὸν ὁποῖον τῷ εἶχαν κατασκευάσῃ διὰ νὰ παίζῃ οἱ αὐλικοὶ καὶ τὸν εἶχαν βαπτίσῃ Μπρουσσὲλ—μολονότι δὲν εἶχεν ἄλλην ὁμοιότητα μὲ τὸν περίφημον Σύμβουλον ἐκτὸς τοῦ μαύρου ἐνδύματος,—τὸν ἔδωσεν εἰς τὸν Λούλλην καὶ τῷ εἶπε:

— Σᾶς χαρίζομεν τὸν Μπρουσσέλ, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀφοσιώσεώς σας εἰς τὸν Βασιλέα!

Ἡ Ἀντιβασίλισσα ἐθώπευσε τότε τὴν μελανότριχα κεφαλὴν τοῦ μικροῦ Ἰταλοῦ καὶ τῷ εἶπε:

— Θὰ ἐνθυμοῦμαι, παιδί μου, ὅτι χάρις εἰς σὲ ὁ Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας θὰ κοιμηθῇ ἀπόψε σὲ κρεββάτι.

Ὁ Λούλλης ἐξῆλθε κατασταστισμένος ἀπὸ τὴν βασιλικὴν αἴθουσαν μὲ τὸν μαυροφόρον Καραγκιόζην εἰς τὴν ἀγκαλιάν του.

— Καὶ τί νὰ τὸν κάμω αὐτόν; ἠρώτησε τὸν οἰκονόμον.

— Φύλαξέ τον, τῷ εἶπεν ὁ οἰκονόμος. Ὁ Καραγκιόζης αὐτὸς μπορεῖ μιὰ μέρα νὰ σοῦ χρησιμεύσῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Τὸ ἄσμα τῶν κωδωνίσκων.

Ἐξ μῆνας μετὰ τὰ συμβάντα τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, ὁ Λούλλης, ἐπιστρέψας εἰς τὴν ἀγαπημένην του αἴθουσαν τῶν μουσικῶν μαθημάτων, εἰς τὸ Κεραμεικόν, εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν ἡσυχον ζωὴν τῆς ἐργασίας καὶ τῆς μελέτης, ἐλπίζων ὅτι δὲν θὰ τὴν διέκοπτε πλέον.

— Στὸ διάβολο ἡ πολιτική! ἔλεγε πάντοτε ὁσάκις ἤκουε τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἀνακτόρου νὰ συζητοῦν περὶ τῶν σπουδαίων πολιτικῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα δὲν ἔπαυαν νὰ διαδέχωνται ἀλληλα.

Ἡ δευτέρα περίοδος τῆς Σφενδόνης, ἡ ὀνομασθεῖσα Σφενδόνη τῶν μεγιστάνων, εὑρίσκετο εἰς τὴν ἀκμήν της. Ὅλοι πλέον συνωμοτοῦσαν κατὰ τῶν καθεστώτων καὶ τὰ συλλαλητήρια ἦσαν καθημερινά.

Ὁ Βασιλεύς, ἀφοῦ ἐπανῆλθε θριαμβευτικῶς, εἰς τὸ Παρίσι, εἶχεν ἀναλάβῃ νέους ἀγῶνας κατὰ τοῦ Κοινοβουλίου, τὸ ὁποῖον, ἀπαιτητικώτατον, ἐπέμενε νὰ ποιμεμφθῇ ὁριστικῶς ὑπὸ τῆς ἀντιβασιλίσσης ὁ καλός της φίλος Μαζαρίνος.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀφοῦ ὁ Λούλλης ἐμελέτησεν ἀρκετά, κ' ἔκπαιξε πιάνο καὶ βιολί, ἀπεφάσισε νὰ ἐξέλθῃ καὶ νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὸν πύργον τοῦ Νέλ, ὅπου ἤξευρεν ὅτι ὀπαδοὶ τοῦ Κονδὲ καὶ ἄνθρωποι τοῦ Καρδιναλίου Ρέτς, ἐπρόκειτο ν' ἀνταλλάξουν μερικὰ χαστούκια.

(Ἕπεται συνέχεια) **ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ**

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

Θέμα: Τὸ ἄνοιγμα τῶν σχολείων.

Οἱ μικροὶ ποιηταί,—καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε εἰς περισσότεροι εἰς τὸν κύκλον μας,—ἤρχισαν νἀνησυχοῦν πάρα πολὺ διὰ τὴν ἀργοπορίαν τοῦ συνήθους μας ποιητικοῦ Διαγωνισμοῦ. Νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ δοκιμάσω περισσότερον τὴν ὑπομονήν των,—τὴν ἀνυπομονησίαν των καλλίτερα,—καὶ σήμερα τοῖς δίδω ἕνα θέμα διὰ ποιηματάκι, τὸ ὁποῖον ἐλπίζω νὰ τοῖς ἀρέσῃ: *Τὸ ἄνοιγμα τῶν σχολείων.*

Ἀλήθεια, δὲν σᾶς συγκινεῖ αὐτὴ ἡ ἐποχή, ὅταν τελειώνουν πλέον αἱ διακοπαὶ καὶ ἀνοίγουν τὰ Σχολεῖα; Δὲν αἰσθάνεσθε κάτι βαθὺ καὶ ζωηρόν, ὅταν ἀφίνετε τὴν μίαν ζωὴν διὰ νἀρχίσετε τὴν ἄλλην; Καὶ δὲν σᾶς λέγει πολλά, πάρα πολλά, ὁ Σεπτέμβριος αὐτὸς τῆς ἐνάρξεως, τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν πόλιν, εἰς τὴν ἐργασίαν, εἰς τὸ σχολεῖον, εἰς τὸ καθήκον, τῆς συναντήσεως τῶν φίλων, τῶν συμμαθητῶν, τῶν διδασκάλων, μετὰ μακρὸν χωρισμόν; Εἶνε νομίζω ἕνα αἰσθημα γλυκίπικρον, μία λύπη ἀναμεμιγμένη μὲ χαράν, κάτι τι πολὺ ποιητικὸν καὶ ἄξιον νὰ ἐμπνεύσῃ ἕνα μικρὸν ποιητήν.

Λοιπόν, τὸ ἄνοιγμα τῶν Σχολείων. Αὐτὸ εἶνε τὸ θέμα μας. Καὶ ἐπ' αὐτοῦ θὰ γράψετε ἕνα ποιηματάκι, ὅπως τὸ αἰσθάνεσθε καὶ τὸ ἐννοεῖτε, ἀλλὰ μὲ τοὺς ἑξῆς περιορισμούς:

1.—Τὸ ποιηματάκι δὲν πρέπει νἀποτελῆται ἀπὸ περισσοτέρους τῶν εἴκοσι στίχων, οἱουδήποτε μέτρου. (Προσέξατε: ὅταν λέγωμεν στίχον, δὲν ἐννοοῦμεν στροφήν· ἡ στροφὴ εἶνε δίστιχος, τετράστιχος, ἑξάστιχος κτλ. ὁ στίχος εἶνε ἕνας, μόνος του, *μία ἁράδα.*) Συντομώτερα ποιήματα εἶνε δεκτά· ἐκτενέστερα ὅμως ἀπαράδεκτα.

2.—Γλῶσσα πρέπει νὰ προτιμηθῇ ἡ συνήθης τῶν ποιημάτων τῆς Διαπλάσεως. Ποιήματα εἰς μαλλιαρὴν ἢ εἰς ὑπερκαθαρεύουσαν δὲν ἔχουν καμμίαν ἐλπίδα βραβείου.

3.—Τὸ ποίημα πρέπει νὰ εἶνε γραμμένον καθαρά, εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, μὲ τὸν τίτλον «Ἀπάντησις εἰς τὸν ποιητικὸν Διαγωνισμόν», καὶ ὑπογεγραμμένον μὲ τὸ ὄνομα καὶ μὲ τὸ ψευδώνυμον (ἂν ἔχῃ) τοῦ διαγωνιζομένου.

4.—Διότι καὶ εἰς τὸν Διαγωνισμὸν αὐτὸν δικαιοῦνται νὰ λάβουν μέρος δωρεὰν μὲν ὅλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1908, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν δέκα, εἰς γραμματόσημον, οἱ λοιποί.

5.—Ποιήματα διὰ τὸν Διαγωνισμὸν γίνονται δεκτὰ μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου.

6.—Βραβεῖα θἀπονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα δι' ὅλους τοὺς Μικροὺς Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα βλέπετε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφάλαιον Ε', ἄρθρον 3, § α', β', γ', (φυλλάδιον 1—2, σελὶς 10.)

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΜΗΝΑΣ ΙΟΥΝΙΟΝ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΝ

Κατὰ τοὺς μῆνας Ἰούνιον καὶ Ἰούλιον προσετέθησαν διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος 3445 φύλλα, ἀντιστοιχοῦντα πρὸς 67 περίπου ἑτησίας συνδρομάς. Ἀπέναντι τῶν 500 ποῦ μᾶς ἐχρειάζοντο διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν σχεδίων μας.

Εἰς τὴν αὔξησιν ταύτην συνετέλεσαν πρὸ πάντων οἱ ἑξῆς. (ὁ ἀριθμὸς δεικνύει τὴν μέχρι τῆς 31 Ἰουλίου δύνκμιν τοῦ ξεσπαθώματος ἑκάστου):

Σύλλογος «Μέμφις», φ. 2327.—Σύλλογος «Ὡραία Χίος» φ. 2027.—Σύλλογος «Ἀγὼν» φ. 819.—Σύλλογος «Νεότης» φ. 802.—Ἐρυθρὰ Γαλέρα, 700.—Ἐλπιδοφόρος Ὁμάς, 445.—Φῶς τῆς Νυκτός, 421.—Ἀντάρτης, 390.—Γεώργιος Εὐγ. Ζαλοκώστας, 364.—Μακεδονικὸς Πόθος, 362.—Ρηγολέτος, 321.—Ναυτόπαις τῆς Θυέλλης, 266.—Μυρόεσσα Φύσις, 211.—Μυροβόλος Χαρανγή, 208.—Σύλλογος «Δρᾶσις», 186.—Κυανόλευκον Ἀέβαρον, 161.—Οὐρανία Κ. Κασνέτση, 156.—Ὁμὰς Ἱερὰ Ἀΐτης καὶ Μαραμένη Φύσις, 156.—Λευκὸν Κρίνον, 156.—Σύλλογος «Ἐλπὶς» ἐν Μιτυλήνῃ, 156.—Μικρὸς Διαβολάκος καὶ Μικρὸς Ἀόγης, 156.—Ἑρμιόνη Ν. Τζιρᾶ, 156.—Εἶνε καὶ ἄλλοι πολλοί, μὲ ὀλιγώτερα φύλλα, ἀλλ' αὐτοὺς θὰ τοὺς ἀναφέρῃ εἰς τὰ γενικὰ Ἀποτελέσματα.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω, 9 ἐξησφάλισαν ἤδη Βραβεῖον Α' Τάξεως, οἱ ἔχοντες φύλλα 2327-676.—Β' Τάξεως Βραβεῖον ἐξησφάλισαν 35, ἔχοντες φύλλα 445-156. Ἀλλ' ἐὰν δύο θέσεις τῶν ἐχόντων 156 φύλλα καταλάβουν ἄλλοι μὲ περισσότερα τῶν 156 - ξεσπαθώνοντες] δηλαδὴ ἐν τῷ μεταξύ,—τότε ὅλοι οἱ ἔχοντες 156 φύλλα θὰ ὑποβιβασθοῦν εἰς τὸν Ἔπαινον, διότι 25 μόνον λαμβάνουν Βραβεῖον Β' Τάξεως, καὶ ὅλοι οἱ ἔχοντες τὸ αὐτὸ ποσὸν φύλλον μὲ τὸν 25ον.

Τὴν 30 Σεπτεμβρίου λήγει ὁ Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος. Ἐλπίζω ὅτι ἕως τότε ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς θὰ ἴσῃ συμπληρωθῇ, διὰ νὰ προβῶμεν εἰς τὰς καινοτομίας μας εὐθὺς μὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ νέου τόμου.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

33 καὶ 34.—Ὁ *Μουσηγέτης Ἀπόλλων* συνιστᾷ δύο ἀπόρους εἰς Βόλο.

35 καὶ 36.—Ὁ *Ἔνδοξος Σπαρτιάτης* συνιστᾷ δύο ἀπόρους ἐν Ἀθήναις.

Ἔμπρός! Νὰ τοὺς ἐγγράφετε ὅλους.

Ἡ *Αἱματόβρεκτος Μακεδονία* ἐνέγραψε δι' ἓν ἔτος τὸν ὑπ' ἀριθ. 22 ἐ. ἔ. συστηθέντα ἄπορον. Εὖγε!

Χρυσόφτερη Ἐλπίδα, ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα, ἀλλ' αὐτοῦ τοῦ ἔργου δὲν εἰμπορεῖ νὰ σᾶς κάμῃ καμμίαν ἀνάλυσιν, διότι δὲν τὸ ἐπιτρέπει τὸ θέμα.—Ἀφοῦ δὲν ἐδημοσιεύθη, βεβαίως δὲν ἐλήφθη.

Νεαρὲ Δημοσιογράφε, δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐμποδίσω τὰ κόμματα καὶ τοὺς συνδυασμούς. Ἀλλὰ τοῦτο τί σ' ἐμποδίζει νὰ μείνῃς «ἀνεξάρτητος» καὶ νὰ ψηφίσῃς τὰ ψευδώνυμα ποῦ σοῦ ἀρέσουν;

Ἡ ἐπιστολή σου, *Εὔελπις Ὑπαρξις*, μοῦ μετέδωσεν ὅλην τὴν χαρὰν ποῦ σ' ἐπλημμυροῦσε κατὰ τὴν διαμονήν σου εἰς τὰ φιλόξενα Μέγαρα, μὲ τὴν καλὴν συντροφιὰν τῆς ἀγαπητῆς μας *Βαρκούλας τῆς Πάχης*. Ναί, ὅλοι μοῦ τὸ λέγουν ὅτι εἶνε λαμπρὸ κορίτσι, καὶ σ' εὐχαριστῶ ποῦ τὴν ἔκαμες νὰ μὲ ξαναθυμηθῇ.

Ἡ ἐπιστολή σου, *Ὀνειροπόλε τῆς Δόξης*, κατεγοήτευσε τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς δι' ὅσα γράφεις περὶ τῆς «Φωτεινῆς Σάντρης», καθὼς καὶ τοὺς παρακολουθήσαντας τὴν παράστασιν συνδρομητάς μας, τὴν γνώμην τῶν ὁποίων διερμηνεύεις.

Τί εὔμορφα ποῦ μοῦ γράφει ἡ *Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος* ἀπὸ τὴν ἔνδοξον Ὀλυμπίαν! Τὴν εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ κλαδάκι τῆς ἐλιᾶς ποῦ μοῦ ἔστειλεν «ὡς ἀνάμνησιν ἀπὸ τὸν τόπον ποῦ ἔστεψε τόσας ἑλληνικὰς κεφαλάς.»

Καὶ τὰ ἔμμετρα καὶ τὰ πεζά σου χαριτωμένα, *Αἰγυπτία Βασιλόπαι*. Εἶπα εἰς τὴν Κάκιαν καὶ τὴν Λουλούκαν ὅτι θὰ τοὺς φέρῃς παπαγάλον ὅταν ἔλθῃς, καὶ μὴ ρωτᾷς τί χαρὲς ἔκαμαν.

Ὁ Συναγωνισμὸς εἶνε ἐλεύθερος, *Μαρμαρωμένε Βασιλιᾶ*. Πολλοί, βλέπεις, γράφουν διὰ τὸ θέατρον, ἀλλὰ ὀλίγοι ἐπιτυγχάνουν. Καὶ πολλοὶ κάμνουν τὸν κριτικόν, ἀλλὰ μόνον εἰς δύο-τρεῖς τὸ κοινὸν ἔχει ἐμπιστοσύνην. Παντοῦ τὰ πάντα!

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Κάρμεν, Πίφ-Πάφ-Πούφ, Φοῖβος Εὐρώτας, Ὄρος Πάγος, Μεσημβρινὸς Ἀστήρ, Γλυκειὰ Ἀμμουδιά, Ἀνοιξιάτικη Βραδυά, Νηρηΐς τοῦ Αἰγαίου, Ρέμβη καὶ Σουφραζέτ.*

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Ζωντεμένο Σκυριανόπουλο*, α. (Μ. Ι.) *Ὀνειροφάντασιη Πατρίδα*, α. (Θ. Α.) *Παρανείλιος Φοίνιξ*, α. (Α. Κ.) *Χανούμισσα*, κ. (Π. Δ.) *Αὔρα τοῦ Βοσπόρου*, κ. (Μ. Γ.) *Διαβολοχιωτοπούλα*, κ. (Ε. Γ.) *Εἶμαι Ζακυνθία*, κ. (Α. Χ. ὁ θεῖός σου, βλέπεις, ἐφρόντισε·) *Καϊρινὸς Λεμοκοντόρος*, α. (Σ. Φ.) *Νοσταλγὸς Καϊρινός* α. (Ι. Α.) *Σκληρὰ Εἱμαρμένη*, α. (Γ. Σ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἑξῆς: Διὰ τὰς πρότας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 35. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἡ λέξις.—Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν εἰσέτι ὁ προτείνων.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ *Αἱματόβρεκτος Μακεδονία* (1) μὲ *Παιγνιώττισσαν Πυργοδέσποιναν*, *Ἀπελευθεροπνεῦν Μακεδονίας*, *Ἰδανικότητα*·—ὁ *Ταπεινὸς Κύριος* (0) μὲ *Διηγηγόρον τῶν Συνδρομητῶν*, *Ἀφρόκρινο*, *Δούκισσαν τῆς Κεφαλληνίας*, *Ἑλληνικὸ Φιλότιμο*, *Ναυτοπόλαν τῆς Κεφαλληνίας*·— ἡ *Ἑλληνικὴ Θοέτης* (2) μὲ τὴν *Ἥραν*· — ἡ *Σμυρναϊκὴ Ἠχὼ* (0) μὲ *Μαρμαρωμένον Βασιλιᾶν*, *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων*, *Εὐχὴν τῆς Μάνας*·— ὁ *Ζὰν* (0) μὲ *Ἐθνικὸν Στόλον*, *Ἔνδοξον Ὕδραν*, *Ποιμενίδα Μυρτώ*, *Γλυκοχάραγμα*·— τὸ *Πευκοστόλιστο Νησί* (0) μὲ *Σελληνόφωτον Νύκτα*, *τῆς Φράκτης τ'* *Ἀγριολούλουδο*, *Γλυκοχάραγμα*·—τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* (0) μὲ *Φιλέαν Φόγγ*, *Θυελλώδη Οὐρανόν*, *Νυμφαίαν τοῦ Παμίσου.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ζὰν* (ἐλήφθησαν, ἀλλὰ πῶς μοῦ ἐφάνησαν, αὐτὸ θὰ τὸ μάθῃς ἀργότερα·) *Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν* (ἔλαβα συστημένην καὶ εὐχαριστῶ·) *Μεφιστοφελῆν* (τὰ σέβη μου εἰς τὴν μητέρα, ἡ ὁποία μὲ τόσον ἐνδιαφέρον παρηκολούθησε τὸ «Μυστηριῶδες Ἔγκλημα».) *Πόθον τῆς Μακεδονίας* (ἔχει καλῶς·) *Αἱματόβρεκτον Μακεδονίαν* (χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀνάρρωσιν τῆς μητρός σου· ὁ κ. Π. σοῦ ἀπηντήσεν ἰδιαιτέρως·) *Ἰδανικότητα* (ἀλήθεια, κάμνει κρῦο ἐκεῖ-πέρα; τί εὐτυχεῖς ποῦ εἶσθε!) *Ἀπολεσθεῖσαν Ἐλπίδα* (ἔστειλα· νομίζω ὅτι πάντοτε ὁσάκις μοῦ γράφεις σοῦ ἀπαντῶ·) *Ἐλεύθερον Ἕλληνα* (ἔστειλα·) *Ναυτίλον* (αἱ Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις σου ἐκπρόθεσμοι· τί λέγει ὁ Ὁδηγός;) *Ξενιτευμένο Σκυριανόπουλο* (δὲν εἴδες πῶς στέλλονται αἱ λύσεις; τὸ γράφω εἰς κάθε φύλλον·) *Δρυάδα* (ἡ ἐπιστολή σου ὡραιοτάτη· θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τὸ «ἄριστα»·) *Πυρηνώνικο Φιλότιμο* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ποιήματα δὲν εἰμπορεῖς νὰ δημοσιεύσῃς, παρὰ εἰς τὰς *Μ. Ἀγγελίας* πρὸς 30 λεπτὰ τὸν στίχον, καὶ πάλιν ἐὰν ἐγκριθοῦν·) *Ἄρχοντα τοῦ Πηλίου*, *Ταπεινὸν Κύριον* (βεβαίως θὰ ψηφίσῃς·) *Ἐνθουσιώδη Ἕλληνα* (τὸ πρῶτον ὄχι· τὸ δεύτερον ναί·) *Χιόνι τοῦ Ταϋγέτου* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἑλληνικὴν Νεότητα* (ἔστειλα· ἔτσι, νὰ μοῦ γράφῃς κάπου-κάπου·) *Ἰατρὸν τῶν Σοφῶν*, *Γ. Δ.* (ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς ἀγνοῶ ποῦ διαμένει·) *Ἔνδοξον Ἐλευθερίαν* (διὰ τὰ 5 φύλλα τοῦ Νοεμβρίου θὰ πληρώσῃ δρ. 1·) *Κόκκινην Γραβάτα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· τιμοκατάλογος θὰ σταλῇ πρὸς ὅλους τοὺς συνδρομητὰς ὅταν θὰ τυπωθῇ ἀργότερα νέος, λεπτομερέστατος·) *Μελαγχολικὴν Ἀφροδίτην* (τ' ἀρχικὰ τοῦ *Ζιζανίου Πύργου*; δὲν τὰ εἶδες; δύο ἀστερίσκοι!) *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν* (ἅλα ἐλήφθησαν, ἐκτὸς τοῦ διὰ τὸ *Πίστις-Πατρίς*) *Σμυρναϊκὴ Ἠχὼ* (ἔστειλα·) *Μικρὸν Ἀθηναῖον*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *20ην Αὐγούστου*, θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πολεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 2 Σεπτεμβρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 12 Σεπτεμβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 23 Σεπτεμβρίου.

368. Δογοπκικτικὸς Λεξίγριφος.

Μολονότι εἶμαι νέος,
Εἶμαι ὅμως σεβαστός,
Ἀφοῦ ὡς θεὸς ἀρχαῖος,
Εἶμαι εἰς ὅλους σας γνωστός.

Ἔστάλη ὑπὸ τοῦ Προμήθου τῆς Ἐλευθερίας

369. Λεξίγριφος.

Ἠμάθατε τὸ θάμμα;
Ἐν ἀκρωτῆρι ἐνώθηκε
Μαζὶ μὲ κάποιο γράμμα
Καὶ παρευθὺς ἐπρόβαλε
Μὲ τὴν κομψὴ στολὴ
Μικρούλα... ἐπιστολή!

Ἔστάλη ὑπὸ τῆς Καρδίας Παλαιολόγου

370. Συλλαβόγριφος.

Ἐν ἄρθρον, μία πρόθεσις
Κ' ἕνας θεὸς ἐν τέλει
Στέκονται στὴ γραμμή·
Καὶ τότε στὴ στιγμὴ
Ἡ νύκτα φεύγει μονομιᾶς
Κ' ἡμέρα ἀνατέλλει.

Ἔστάλη ἐπὸ τοῦ Ζήτω ἡ Ἑλλὰς

371. Ἀναγραμματισμός.

Γῆς ὕψωμα μικρὸν
Ἂν ἀναγραμματίσῃς,
Εἰς Κένταυρον γνωστὸν
Θὰ μετασχηματίσῃς.

Ἔστάλη ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ἐκδικήσεως

372. Πυραμίς.

\+ Οἱ σταυροὶ ἁρπακτικὸν πτηνόν.
* + * = Ἐπίρρημα χρόνου.
** + ** = Αὐτοκράτωρ Ρωμαῖος.
*** + *** = Συγγενής.
**** + **** = Ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μαγεμένο Κῦμα

373. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 = Ἀρχαία Βασίλισσα.
2 4 5 7 = Ἐργαλεῖον σιδηρουργ.
3 4 5 1 = Ὄρος περίφημον.
4 6 5 4 6 5 = Πέλαγος.
5 1 4 1 3 = Ποταμία θεότης.
6 4 5 6 3 = Ποτόν.
7 2 1 = Θεά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Εὐχῆς τῆς Μάννας

374. Ἀκροστιχίς.

Τὰ τέταρτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων κατὰ σειρὰν ἀποτελοῦν διάσημον ἀττικὸν συγγραφέα:

1, Ἀρχαῖος ζωγράφος· 2, Χώρα τῆς Τουρκίας ἑλληνική· 3, Ἔνδοξος πρωτεύουσα· 4, Ἀρχαῖος ἕλλην ποιητής· 5, Πόλις τῆς Αἰγύπτου διάσημος· 5, Ἤπειρος· 7, Θηρίον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φάρου τῆς Μυτιλήνης

375. Μικτόν.

λλ - ου - δρυν - ο - χτ
κ - ε - τν - εει - ο - νς - ου

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑλληνόπαιδος τοῦ Ἀλεξανδρέως

376. Γρῖφος ἰνδικός.

Τ2 (ἄρθρον θηλυκόν·) ε9 (ἀφῃρημένον) π4 (ἐπίθετον οὐδέτερον) δ4 (ἐπίθετον ὁμοίως) γ7 (ρῆμα.)

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ροβεσπιέρου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 32.

294. Σικυὼν (Συκῆ, ὤν.) — 295. Ραψιγραφίς.—296. Αἴας-Ἀσία.

297.
Ε
Υ Π Ο
Ι Α Ι Ν Α
Ε Π Ι Μ Ε Ν Ω
Ο Ν Ε Γ Α
Α Ν Α
Ω

298.
Δ Α Σ
Α Λ Λ Σ
Σ Α Μ Ο Σ
Σ Ο Δ Α
Σ Α Σ

299. Ὅταν τὸ κινοῦν ἄλλοι.—300. ΕΡΜΗΣ - ΛΑ·Ι·ΟΣ (Ἕκλα, ΡΙΑ, Μυΐα, Ἡρόδοτος, ΣΙΣυφος.)—301. Οἱ πλειόνων ἐφιέμενοι κἂν ἔχουσι προσαπολλῦσιν. — 302. *Τοῖς νόμοις πείθου* (τ' εἰς νο-μ' εἰς πῖ-θ' οὗ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 σημείων λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 σημείων, ὑπολογίζεται ὡς 5ξ λέξεις ἁπλαῖ.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Διατάσσω *Ἀραμπίαν Σόδαν* νὰ καθαρίσῃ τὸ Κράτος μου, συνάγουσα τοὺς χολεριασμένους . . . ὑπουργοὺς !— *Ἰδανικότης*, βασίλισσα Κράτους Ἀνοικτοκάρδων.

Βασίλισσα Ἀνοικτόκαρδη, θὰ σὲ παρακαλέσω, Νὰ μὴ δίδῃς διαταγάς, χωρὶς νὰ συναινέσω.
Ἀνοικτόκαρδος Βασιλῆας (Η, 482)

Ε ουου ! πούφ ! μούφ ! *Αἰγύπτιε Πρίγκιψ!* Σύπνα, ξυλωματικέ! *Βασιλόπαιδα, κολέρα πελάκωσε !* Χαμπάρι σὺ ντὲν πῆρε ; Χέρια σου πόδια σου, τζάνουμ. κούνησε ! Ὑπουργίνα τὰ χάσουμε ! Χάϊντε, γάψι βάλε μικρόδια ! Ἔγκω ντὰ κρεμάσω οὖλα.— *Ἀλεξανδρινὴ Καρμανιόλα* (δήμιος.) (Η,483)

Καλῶς ὡρισες, *Εἰκοστὴ Πέμπτη Μαρτίου*, ἀγαπητὲ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργέ, οἱ Ἀνοικτόκαρδοι μὲ χαρὰν σ' ἐπαναβλέπουν καὶ σ' εὐχαριστοῦν διὰ τὴν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν διπλωματικὴν δρᾶσιν σου.— *Εὐχὴ τῆς Μάννας* (πρωθυπουργός,) *Ἐπισκέπτρια τῆς Ἀλεξανδρείας* (ὑπουργ. φιλανθρωπ. ἔργων,) *Ἀραμπία Σόδα* (ἀρχίατρος,) *Αἰγύπτιος Βασιλόπαις* (Ἀρχιστράτηγος,) *Ἀλεξανδρινὴ Καρμανιόλα* (δήμιος.) (Η, 484)

Ὅλοι θὰ σὲ ψηφίσωμεν, ὅλοι θὰ σὲ ἀσπρίσωμεν καὶ θὰ ἀναφωνήσωμεν :
Ζήτω τῆς ΜΑΝΝΑΣ Η ΕΥΧΗ
τὸ χαϊδεμένο μας παιδί.
Ἐπισκέπτρια Ἀλεξανδρείας, Δεκαοκταέτις Ὀνειροπόλος, Ἐθνικὴ Ἐκδίκησις, Μαρεῶτις Λίμνη, Δάκρυ Χριστοῦ, Μελαγχολινὴ Κρηνικοποῦλα. (Η, 485)

Ὑποστηρίξατέ με ὅσοι θέλετε νὰ βραβευθῆτε φέτος ὡς ἐκλογεῖς· τὸ φωνάζω ἀτεντορείως, ὅτι θὰ βραβευθῆτε· πάντοτε τὰ πατριωτικὰ δὲν θὰ ἔχουν πέρασιν.
ΕΞΥΠΝΟΣ ΒΛΑΚΑΣ (Η, 486)

Πρώτην φορὰν ἐμφανιζόμενος ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς ποθητῆς «Διαπλάσεως», χαιρετῶ ἅπασαν διαπλασιακὴν κίνησιν.
Ταπεινὸς Κύριος (Η, 487)

Ὅλοι θὰ σὲ ἀσπρίσωμεν, — Ὅλοι θὰ σὲ βερνικώσωμεν,—στὴ μόστρα τοῦ Στείν θὰ σὲ κρεμάσωμεν,—Καὶ τότε θὰ φωνάξωμεν : — Ζήτω τῆς *Μάννας ἡ Εὐχή*, — Τὸ μπογιατισμένο μας παιδί. — *Ἀλεξανδρινὴ Καρμανιόλα* (δήμιος) (Η, 488)

Ὀνειροπόλε τῆς Δόξης, κατακέφαλα θὰ τὴν φᾶς τὴν ἤττα. Δὲν θὰ κάνῃς τίποτε, παραιτήσου καλλίτερα τοῦ Δημοψηφίσματος. Ἀκοῦς ; ! — *Πυργιώτικο Φιλότιμο*, ἔνθερμος ὑποστηρικτὴς τοῦ ἀείποτε νικηφόρου Λατρουμνικοῦ κόμματος. (Η, 489)

Χρόνια πολλὰ γιὰ τὴ γιορτή σου, *Λάτρα τοῦ Ἀπείρου.—Εὐχὴ τῆς Μάννας, Εἰκοστὴ Πέμπτη Μαρτίου.* (Η, 490)

Η *Εὐχὴ τῆς Μάννας* ἐθεάθη περιοδεύουσα ἐπὶ τῆς *Ἀραμπίας Σόδας* εἰς τὰ περίχωρα τῆς Γκινένας χάριν τοῦ Δημοψηφίσματος.—*Διαβολάκος Ἀλεξανδρείας.*

Πωπώω ! *Ἄνθος Αἰγύπτου*, τρομάρα μ' ἔπιασε· θὰ σὲ κρεμάσῃ ἡ Καρμανιόλα ; Σὲ λυποῦμαι ! — *Ἐλπιδοφόρος Σημαία.* (Η, 492)

Εὐχόμεθα χρόνια πολλὰ 's ὅλες τὲς Μαρίες καὶ Παναγιωτίδες τῆς «Διαπλάσεως».—*Εὐχὴ τῆς Μάννας, Ἀνοικτόκαρδος Βασιλῆας.* (Η, 493)

Μ*ιμόζα*, καλῶς νὰ ἔλθῃς 'στὸν Πύργο σου. Πῶς πέρασες 'στὰς Ἀθήνας ; Καλά;— *Πυργιώτικο Φιλότιμο.* (Η, 494)

Ἕνα μπουκετάκι γεμάτο μὲ εὐχὲς στέλλω εἰς τὴν προσφιλῆ *Ἐαρινὴν Πανσέληνον* γιὰ τὴν γιορτή της.—*Σμυρναϊκὴ Ἠχώ.*

Μεσ' 'στὴν παραζάλη τὴν ἐκλογική ὁπότε κάθένας πρωτεῖα διεκδικεῖ
Δηλῶ ὅτι ψηφίζω, ψῆφον δὲ ζητῶ
Γιὰ τὸν **ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΝ ΠΟΘΟΝ !**
ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ
ὑποψηφία Δημοψηφίσματος (Η, 496)

Ὁ νεοσύστατος «*Πολιτικὸς Σύλλογος*» ἐγκαινιάζει τὴν δρᾶσίν του διὰ καινοτομίας πρωτοφανοῦς, ἀναγγελθησομένης προσεχῶς.—Λοιπὸν ἑτοιμασθῆτε πάντες διὰ τὸ *προσεχὲς* φυλλάδιον ! (Η, 497)

Στοὺς δύο ἀρχηγούς μας !

Εὐχὴ τῆς Μάννας, βρὲ παιδιὰ
Ἀξιζει ἀμέτρητα φλουριὰ
Ψηφίσατ' ὅλοι μὲ καρδιὰ
Τῆς Διαπλάσεως παιδιά !

* * *

Καὶ εἰς τὸ *Ἑλληνόπουλο*
Ποῦνε *Ξενητεμένο*
Χωρὶς καμμιὰ παρηγοριὰ
Κοντὰ στοῦ Νείλου τὰ νερὰ
Ὅλοι τὴν ψῆφο δόστε !
ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΟΣ ΣΤΟΛΟΣ

Θερμῶς ὑποστηρίξω *Εὐχὴν τῆς Μάννας, Ξενητεμένο Ἑλληνόπουλο, Εἰκοστὴν Πέμπτην Μαρτίου, Κυανόλευκον Λάβαρον, Πάσχουσαν Ἑλλάδα, Ἑλληνίδα Μητέραν.— Καϊρινὸς Λιμοκοντόρος* (Η, 499)

ΕΛΛΗΝΙΣ ΜΗΤΕΡΑ
ΑΙΓΥΠΤΙΑ ΕΝΩΤΙΚΗ
ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

Κατὰ παραγγελίαν *Ἀνθοστολίστου Χίου*, φίλτατε Παναγιώτη Πέτρου, εὐχομαί σοι ἔτη εὐδαίμονα.—*Α. Σέρμπος.* (Η, 501)

Ἱδρύθη ἐν Βόλῳ Σύλλογος ὀνόματι «**ΕΛΠΙΣ**» σκοπῶν τὴν εὐρυτέραν διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως». Πρόεδρος ἐξελέγη : *Χρυσόφτερη Ἐλπίδα*, Ταμίας : *Πάλλουσα Καρδία*, Γραμματεύς : *Προσφιλὴς Ἀνάμνησις.*

Ὁ Σύλλογος «ΕΛΠΙΣ» συνελθὼν εἰς ἔκτακτον συνεδρίασιν ἀνεκήρυξε παμψηφεὶ ἐπίτιμον πρόεδρον τὸν ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΝ ΒΑΣΙΛΗΑΝ.—Ὁ Πρόεδρος : *Χρυσόφτερη Ἐλπίδα.* (Η, 503)

ΧΡΥΣΟΦΤΕΡΗ ΕΛΠΙΔΑ
ΜΑΡΜΑΡΟΒΑΣΙΛΙΚΗ
Γενικὸς ἀντιπρόσωπος ἐν ΘΕΣΣΑΛΙΑ
ΤΟΥ ΛΑΤΡΟ·Υ·ΜΝΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ
Πρόεδρος τοῦ ἐν Βόλῳ συλλόγου «**ΕΛΠΙΣ**»
ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 1908
(Η, 504)

Τί γαυγίζεις ἐκεῖ, *Μπουλτώκ*. Ἂν τολμῶ νὰ ὀνειροπολῶ βραβεῖον δημοψηφίσματος ! ! Μὰ τὴν ἀλήθειαν εἶνε ἀστεία ἡ Ἰταμότης ἐκείνων οἱ ὁποῖοι σὲ συνεβούλευσαν οὕτω· δὲν κυττάζουν καλλίτερα νὰ συγκρατήσουν τοὺς φίλους των ποῦ ἤρχισαν νὰ ἐννοοῦν μὲ ὁποίους ἔχουν νὰ κάνουν καὶ τοὺς ἀφίνουν εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ ;

Καὶ σύ, *Ἀλεξανδρινὴ Καρμανιόλα*, μὴν πείθεσαι εἰς τὰς ὑπούλους συμβουλὰς μερικῶν *ἐπιτηδείων*, καθ' ὅσον πολὺ κακὰς ὑπηρεσίας προσφέρεις εἰς τὸ κόμμα σου, τὸ ὁποῖον διισχυρίζεται ὅτι ἐννοεῖ νὰ διεκδικήσῃ τὸ δημοψήφισμα εὐγενῶς, καὶ τὸ ἐλπίζω, ἀλλὰ κύτταξε νὰ ἑτοιμασθῇς, καθ' ὅσον πολὺ γρήγορα θὰ κόψῃς τὰ κεφάλια μερικῶν οἱ ὁποῖοι *ἀδικαιολογήτως* τὰ ἐσήκωσαν.
ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.—Στοὰ Πάππου.